

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstinget.

N° 44

17de Møde.

Tirsdagen den 26de Februar.

(Fortf.)

Judenrigsministeren: Jeg troer vist, at jeg maa være bleven misforstaaet af den ærede Tale, som nu satte sig. Jeg troer ikke, at jeg har sagt, at det, at vedtage de to første Paragrapher af den provisoriske Lov, skulde være stridende mod Grundloven, saa der maa vistnok ligge en Misforstaaelse til Grund for hans Bemærkning. Jeg erindrer ikke rettere, end at jeg har udtrykt mig saaledes, at Expropriationsprincipet var ført noget videre i den nærværende Lov, end i de fleste og maaskee i ethvert Tilfælde, hvor det hidtil var anvendt, idet der i andre Tilfælde forelaa Nødvendigheden af at fordre et bestemt Jordstykke udlagt til det Offentlige, hvorimod der her ikke var Tale om et bestemt Jordstykke, men kun om at tilfredsstille det Offentliges Trang til et Jordstykke overhovedet til at bygge paa. Det er ganske vist, at, hvor man vil anlægge en Vej, der er der Trang til et bestemt Jordstykke; men naar man vil bygge et Fattighuus, kan det være det Samme, om man faaer et mere eller mindre bekvemliggende Sted, naar man blot faaer et Jordstykke. Ogsaa i andre Tilfælde, hvor Expropriation almindelig skal anvendes, vil der ligeledes fremkomme dette Hensyn til bestemte Jordstykker; dette er saaledes Tilfældet, hvor en Skole skal bygges, hvor en Læge eller Jordemoder skal have Bolig. I dette Tilfælde er det nødvendigt, at der bygges paa et bekvemt Sted for Communen, hvorimod det forekommer mig, at denne Nødvendighed ikke fremtræder saa skarpt i det nærværende Tilfælde. Men jeg har aldrig kunnet nære nogen Tvivl om, at det jo var fuldkommen stemmende med Grundloven at vedtage Paragrapherne, som de foreligge. Jeg har kun udtalt mig om, at man maatte

være meget forsigtig med Hensyn til Affattelsen af dem, og at § 2 var bleven misforstaaet, saaledes som det fremgaaer af de indkomne Erklæringer, og maaskee let kunde misforstaaes saaledes, som om den gik ud paa at fordre Afstaaelse ikke directe til Fattighuusene, men til de Enkelte, som havde Trang paa Jord; og derfor har jeg udtalt mig om, at det var ønskeligt at undgaae saadanne Misforstaaelser. Jeg har iøvrigt udtrykkelig sagt, at dette laa ikke i Loven, naar den blev rigtig forstaaet, og naar man kjendte de Forhandlinger, som vare gaaede forud for den, men at det jo nok kunde være tjenligt til at forebygge saadanne Misforstaaelser, at der fandt en Sammensmeltning Sted af §§ 1 og 2, som det ogsaa af et æret Medlem er blevet foreslaaet. Jeg maa være aldeles enig med Flere af de Talere, der allerede have yttret sig, at det væsentligste Formaal for Loven, saaledes som Forholdene hidtil have været paa Landet, er at modarbejde Jorddrivelsesystemet, og det er ogsaa dette Hensyn, som den tidligere bestaaende Ret har havt for Øie. Denne Hensigt vil fuldkomment opnaaes, hvis man gaaer ind paa det Vædringsforslag, som staaer først paa Listen, og er filllet af den ærede 1ste Landstingsmand for 8de Valgkreds (Gunder); der er det skarpt og bestemt udtalt, at Bestemmelsen kun gjælder de Personer, som kunne være udsatte for Jorddrivelse, til Bolig for hvilke der skal kunne exproprieres. Det er nemlig klart, at der ikke kan være Tale om at udjage dem, som allerede ere forsørgelsesberettigede, fordi det ikke vilde nytte noget. Man har ogsaa havt dette for Øie i Cancelliekrivelse af 24de September 1805, til hvilken Motiverne til Loven henviser. Men Udtrykkene i Lovudkastets § 2 gaae vistnok videre. De indskrænke sig ikke til dem, som ikke ere forsørgelsesberettigede i Districtet, og som derfor staae fare for at blive fordrevne, men de strække sig til Enhver,